

се погрижили да ѝ отдадатъ най-малката честъ.

Разсърдва се тогава баба зима. Засвирва по коминитѣ и прозорцитѣ. Натрупва земята съ снѣгъ. Замръзвава рѣкитѣ. Става много студено. Никой не смѣе да си покаже главата отвънъ вратата. Всѣки се крие въ топлата стая. Тѣзи отъ хората, които я посрѣщнали подготвени, не искатъ и да знаятъ. Облѣчени сж въ нови и дебели дрехи; обути сж въ нови и здрави обуца; храна сж си приготвили за по-дълго врѣме, а въ стаитѣ имъ бумтятъ печкитѣ; та отъ горещина не може да се седи.

Но какво да кажемъ за ония хора, на които сиромашията побъркала да посрѣщнатъ баба зима? — Обувкитѣ имъ окжсани; дрехитѣ имъ тънки и продрани; храната имъ малко и проста. А за топливо, не питайте. Въ нѣкои кжщурки дими огънь съ една-двѣ главнички, а въ други — ни клечка. Тегло неизказано.

Тѣй върлува баба зима всѣка година по нѣколко мѣсеци и създава страхъ и мжки на сиромаситѣ. Но днитѣ нарастватъ. Слънцето почва да се издига по-нависоко и топлината му пронизва бѣлата прѣмѣна на зимата. Малко-по-малко снѣгътъ се разтапя, рѣкитѣ прѣтичатъ, а сиромаситѣ се радватъ, като гледатъ, че съ плачъ, гостинката напуска тѣхнитѣ мѣста и отива на планинитѣ.

М. Лиловъ.

